

Толас Душы

Яднанне ў любові

№ 7 (553)

Субота, 4 жніўня 2018 г.

Штогоднівы хрысціянскі бюлетэнь

УРАЧЫСТАСЦЬ МАЦІ БОЖАЙ У ГУДАГАІ: ДУХОЎНАЯ І РЭАЛЬНАЯ ПРЫСУТНАСЦЬ СВ. ЯНА ПАЎЛА ІІ

15 ліпеня Апостальскі Нунцый у Беларусі арцыбіскуп Габар Пінтэр упершыню наведаў санктуарый у Гудагаі, дзе ўзяў удзел ва ўрачыстасці Маці Божай з гары Кармэль, падчас якой адбылося ўнясенне ў святыню рэліквій Св. Яна Паўла ІІ.

Менавіта гэты святы Папа як пастыр паўсюднага Касцёла 15 гадоў таму асвяціў кароны, якімі ў 2007 г. кардынал Казімір Свѣнтэк каранавалі цудатворны абраз Багародзіцы ў Гудагаі.

Вітаючы прысутных, Апостальскі Нунцый сказаў: «Я прыбыў на гэтую ўрачыстасць як прадстаўнік Святога Айца. Папа Францішак, кіруючыся ў Фацімскі санктуарый, казаў: „Жадаю прыйсці да Божай Маці, ахвяруючы Ёй у дар самыя прыгожыя «кветкі» – братоў і сяцёр, збаўленых крывёю Езуса“», –

дадаўшы, што жаданне папы Францішка спаўняецца і ў Беларусі. Пасля гэтага ён заклікаў удзельнікаў Св. Імшы перажыць яе ў духоўнай лучнасці з Пантыфікам і ўсім Касцёлам.

«А я, у сваю чаргу, давяраю Марыі кожнага з вас, вашыя сем'і, гарады і вёскі, просячы Яе няспыннага заступніцтва і апекі», – з такім малітоўным намерам нунцый Габар Пінтэр узначаліў цэлебрацыю.

Сваю гамілію іерарх распачаў з успаміну пра той дзень, калі пятнаццаць гадоў таму Св. папа Ян Павел ІІ асвяціў кароны для гудагайскай іконы Божай Маці, падкрэсліўшы пры гэтым, што цяпер яго рэліквіі будуць знаходзіцца ў санктуарыі побач з цудатворным абразом.

Працяг на стар. 2

УРАЧЫСТАСЦЬ МАЦІ БОЖАЙ У ГУДАГАІ: ДУХОЎНАЯ І РЭАЛЬНАЯ ПРЫСУТНАСЦЬ СВ. ЯНА ПАЎЛА II

Працяг. Пачатак на стар. 1

Раскрываючы глыбокую біблейскую сімволіку святой гары Кармэль, якая неаднаразова згадваецца ў Святым Пісанні, Апостальскі Нунцый зазначыў, што ўбачанае з гэтай гары прарокам Іллёй маленькае воблака, з якога пазней праліўся вялікі дождж на сасмаглу ад засухі зямлю, многія тэолагі і містыкі лічылі вобразам Панны Марыі, якая праз Уцелаўленне Богага Сына дала свету жыццё і плённасць.

«Марыя – гэта тое воблака, што прыносіць доўгачаканы дождж, якім ёсць Хрыстос, Які перамагае засуху, выкліканую грахом», – сцвердзіў арцыбіскуп.

Як быццам навочным пацвярджэннем гэтых словаў і быў цёплы летні дождж, з якога ўначы пачалася ўрачыстасць у Гудагаі і які то пераставаў, то зноў пачынаў ісці таксама ўдзень.

Гаворачы пра духоўнае пасланне літургічнай урачыстасці Маці Божай Шкаплернай, нунцый працягваў словы Св. Яна Паўла II.

«Мы адзначаем свята Маці Божай з Гары Кармэль. На той гары <...> прарок Ілля з усіх сілаў абараняў цэласнасць і чысціню веры выбранага народа ў Бога жывога. На гэтай жа гары ў дванаццатым стагоддзі пасяліліся некалькі пустэльнікаў, прысвяціўшы жыццё сузіранню і пакаянню. З іх духоўнага вопыту паўстаў ордэн кармэлітаў.

Кармэль сімвалізуе поўнае прыняцце Божай волі і наша вечнае збаўленне. Мы ўсе пакліканыя мужа і нястомна ўзыходзіць на гэтую духоўную гару.

Ідучы разам з Паннай Марыяй, глядзячы на Яе прыклад поўнай вернасці Пану, не будзем баяцца перашкодаў і цяжкасцяў. З Яе матчынай дапамогай мы зможам, як Ілля, у поўнай меры рэалізаваць наша пакліканне быць сапраўднымі прарокамі Евангелля ў наш час», – казаў Ян Павел II падчас малітвы «Анёл Панскі» 16 ліпеня юбілейнага 2000 года.

Кажучы пра ўсеагульнае пакліканне людзей да святасці, прадстаўнік папы Францішка параўнаў шлях да яе з узыходжаннем на гару, вяршыня якой паказана нам у Хрысце.

«У гэтым падарожжы працягласцю ў жыццё неабходна часта звяртацца да Марыі, ушаноўваючы Яе тытулам Маці Божай з гары Кармэль, і прасіць Яе весці нас за руку да Пана», – падкрэсліў іерарх.

Працяг на стар. 3

УРАЧЫСТАСЦЬ МАЦІ БОЖАЙ У ГУДАГАІ: ДУХОЎНАЯ І РЭАЛЬНАЯ ПРЫСУТНАСЦЬ СВ. ЯНА ПАЎЛА II

Заканчэнне. Пачатак на стар. 1-2

Ён таксама распавёў гісторыю пра аднаго хлопчыка, які слаба вучыўся і дрэнна сябе паводзіў, аднак дзякуючы станоўчаму ўплыву новай настаўніцы змог выправіцца. Гэта адбылося таму, што, хоць тая настаўніца была глуханямой, яна, тым не менш, умела слухаць, і гэтага было дастаткова. Паводле нунцыя, гэтая гісторыя вучыць таму, што размаўляць – гэта значыць дзяліцца, а слухаць – гэта значыць любіць.

«Я глыбока перакананы, што сённяшні візіт да нашай Нябеснай Маці і Яе прыклад надасць нам неабходны імпульс, каб жыць і любіць, як Яна.

Вазьміце з сабой гэтыя словы: слухаць і дзяліцца. Слухаць Бога і слухаць бліжняга.

Дзяліцца, несучы ў дар Богу нашыя сэрцы, малітвы, планы, давер, а нашым бліжнім – таленты, час, дапамогу, параду, як гэтаму вучыць нас наша Мама Марыя», – сказаў нунцый Габар Пінтэр, завяршыўшы сваю гамілію словамі малітвы папы Францішка:

«О Маці, умацуй нашую веру. <...> Дапамажы нам дазволіць Богу дакрануцца да нас сваёю любоўю, каб і мы маглі дакрануцца да Яго нашай верай. Дапамажы нам цалкам даверыцца Яму, верыць у Яго любоў, асабліва ў цяжкасцях і цяжкіх <...>. Нагадвай нам, што той, хто верыць, ніколі не бывае адзін. Вучы нас глядзець на ўсіх і на ўсё вачамі Езуса, каб Ён быў святлом на нашым шляху. І няхай гэтае святло веры ўзрастае, аж пакуль не прыйдзе дзень без захаду сонца, якім ёсць Хрыстос, Твой Сын і наш Пан».

*Фота Віктара Ведзена
Паводле catholic.by*

АРЦЫБІСКУП КАНДРУСЕВІЧ НА МЕСЦЫ РАССТРЭЛУ СЯСЦЁР НАЗАРЭТАНАК КАЗАЎ ПРА НЯЗМЕННУЮ КАШТОЎНАСЦЬ ІХ АХВЯРЫ

28 ліпеня ў Навагрудку распачаліся памятныя мерапрыемствы на ўшанаванне 75-годдзя мучаніцкай смерці адзінаццаці благаслаўлёных сясцёр назарэтанак

Сястра Марыя Стэла і яе дзесяць папличніц былі расстраляныя нацыстамі ў Батароўскім лесе каля Навагрудка 1 жніўня 1943 г. Сёстры ахвяравалі сваё жыццё за 120 чалавек – бацькаў сямей і святара, – арыштаваных і асуджаных на расстрэл. Смяротнае пакаранне было заменена для арыштаваных на прымусовыя працы ў Германіі. Усе яны перажылі вайну. Сёстры мучаніцы з Навагрудка былі беатыфікаваныя папам Янам Паўлам II 5 сакавіка 2000 г. на плошчы Св. Пятра ў Рыме.

Увечары на месцы расстрэлу сясцёр пад Навагрудкам сабраліся шматлікія вернікі, многія з якіх прыйшлі туды ў пешых пілігрымках з Гродна і з Пінскай дыяцэзіі. Цэлебрацыю Св. Імшы на месцы мучаніцтва ўзначаліў арцыбіскуп Тадэвуш Войда, Мітрапаліт Беластоцкі (Польшча). Гамілію прамовіў арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч, Мітрапаліт Мінска-Магілёўскі.

На пачатку Старшыня Канферэнцыі Каталіцкіх Біскупаў у Беларусі прывітаў удзельнікаў урачыстасці, а ў прамойсленам слове звярнуў увагу на хрысціянскае вымярэнне ахвяры сясцёр мучаніц.

«„Няма большай любові, калі хтосьці аддае сваё жыццё за братаў“. Гэтыя словы Езуса ўводзяць нас у таямніцу жыцця і мучаніцкай смерці благаслаўлёных мучаніц сясцёр назарэтанак. Яны таксама паказваюць сілу веры, якая з асабліваю моцаю праяўляецца ў наслэдаванні Хрыста ў хвіліны выпрабаванняў», – падкрэсліў іерарх.

Ён зазначыў, што прыгожы лес стаў кальварыяй, на якой сёстры па прыкладу Езуса ахвяравалі сваё жыццё за бліжніх.

«Яны загінулі, але жыццё засталася. Гэта азначае, што любоў заўсёды з’яўляецца жыццядайнай, нягледзячы ні на што», – сказаў арцыбіскуп Кандрусевіч.

Па словах іерарха, навагрудскі лес, як і многія іншыя месцы генацыду таталітарных рэжымаў, заклікае да новага асэнсавання Богага закону аб любові да бліжняга, каб пазбегнуць падобных трагедый у будучыні.

«Мы рэалізуем вобраз Бога ў сабе, калі любім бліжняга, прабацаем яму правіны, баронім жыццё ад зачэцця да натуральнай смерці, умацоўваем мір і справядлівасць у свеце, дбаем пра годнасць чалавека.

Працяг на стар. 5

АРЦЫБІСКУП КАНДРУСЕВІЧ НА МЕСЦЫ РАССТРЭЛУ СЯСЦЁР НАЗАРЭТАНАК КАЗАЎ ПРА НЯЗМЕННУЮ КАШТОЎНАСЦЬ ІХ АХВЯРЫ

Заканчэнне. Пачатак на стар. 4

Праз нас Бог уваходзіць у гісторыю, каб сваёй ласкай і супакоем напоўніць зямлю», – сцвердзіў кіраўнік беларускага епіскапату, адзначыўшы пры гэтым што Божы план заключаецца ў перамене чалавечага жыцця, «каб замест трагедыі, падобных мучаніцкай смерці навагрудскіх сясцёр назарэтанак, мы будавалі цывілізацыю жыцця і любові».

«Падмуркам перамены чалавека з’яўляецца факт, што Бог першы нас палюбіў і ніколі не адмаўляўся ад гэтай любові. У логіку гэтай любові ўпісваецца ахвяра жыцця навагрудскіх сясцёр мучаніц», – сказаў арцыбіскуп.

Ён асабліва падкрэсліў, што «навагрудскі лес з яго трагедыяй, разам з Асвенцімам, Трасцянецом, Курапатамі і шматлікімі падобнымі месцамі ў Беларусі, Еўропе і ва ўсім свеце, заклікае пакласці канец логіцы, якая вядзе да знішчэння жыцця, годнасці і свабоды чалавека.

«Мы ўспамінаем былыя падзеі і цяжкія старонкі нашай гісторыі не для таго, каб зноў раздзіраць незагоеныя раны, а для таго, каб

на памылках мінулага выхоўваць новыя пакаленні і каб падобнае ніколі не паўтарылася», – сцвердзіў іерарх.

Арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч завяршыў сваю гамілію малітвай:

«Усемагутны і міласэрны Божа! Праз заступніцтва навагрудскіх благаслаўлёных мучаніц сясцёр назарэтанак адары нас ласкай, каб дзякуючы нашаму хрысціянскаму сведчанню і ахвярнаму служэнню Богу і людзям мы таксама прынеслі багаты духоўны плён, каб наша краіна магла паспяхова супрацьстаяць небяспечным выклікам сучаснасці і была вядомай у свеце як краіна моцнай веры, надзеі і любові. Амэн».

Гэтыя словы, прамоўленыя на месцы, дзе пралілася кроў нявінных ахвяраў нацызму, прагучалі як прысяга з Божаю дапамогаю зрабіць усё магчымае, каб на нашай зямлі больш ніколі не гінулі людзі ў імя варожых жыццю і чалавечай годнасці ідэалогій.

*Фота Віталія Палінеўскага
Паводле catholic.by*

«АГІДА СПУСТАШЭННЯ» Ё БЯЛЫНІЧАХ. ДРАМАТЫЧНЫ ПРАЦЯГ ГІСТОРЫ ЦУДАТВОРНАГА АБРАЗА МАЦІ БОЖАЙ

Пераслед каталіцтва і ліквідацыя кляштару

Часы росквіту бялыніцкага санктуарыя змяніліся заняпадам пасля першага падзелу Рэчы Паспалітай, калі мястэчка апынулася пад уладай Расійскай імперыі. Палітыка царызму была непрыхільнай да ўсіх неправаслаўных веравызнанняў. На захопленых землях царскія ўлады праводзілі гвалтоўную русіфікацыю і насаджалі праваслаўе, моцна ўціскаючы правы католікаў. Касцёлы пры гэтым без усялякага сорама ператваралі ў цэрквы. Барочныя будынкі пачалі нявечыць безгустоўнымі перабудовамі ў псеўдарускім стылі, «лепячы» на іх нябачаныя раней на Беларусі «какошнікі» і «цыбуліны». Не мінула такая палітычна абумоўленая перабудова і бялыніцкі кляштар.

Указам цара Мікалая I была фактычна спынена дзейнасць каталіцкіх кляштару на тэрыторыі Расійскай імперыі, якая пад уладаю жорсткага і распуснага манарха ператварылася ў «турму народаў».

Ліквідацыя сядзібы бялыніцкіх кармэлітаў адбылася ў 1832 г. моцай дэкрэту сумнавядомага Міхаіла Мураўёва – «вешальніка», які тады

займаў пасаду губернатара Магілёва. Гэты крывава кат, душыцель вызваленчага паўстання нашага народа супраць расейскіх захопнікаў, быў апантаным русіфікатарам захопленых беларускіх земляў былой Рэчы Паспалітай. Ён прымусам навязваў мясцоваму каталіцкаму насельніцтву праваслаўе. Менавіта яму належыць стварэнне новага, перайначанага на руска-праваслаўны ідэалагічны лад культу Бялыніцкай іконы, што суправаджалася падбухторваннем мясцовых жыхароў да ператварэння касцёла з цудатворным абразом у царкву.

Касцёл ператвораны ў царкву

Пасля ліквідацыі кляштару касцёл у Бялынічах пэўны час дзейнічаў як парафіяльны. Пасля смерці ў 1876 г. апошняга пробашча бялыніцкай парафіі кс. Люцыяна Гадлеўскага касцёл быў канфіскаваны царскімі ўладамі і перададзены ў праваслаўнае ведамства.

Канфіскацыя адбылася вельмі хутка. У ноч з 11 на 12 красавіка прадстаўнікі царскай улады занялі касцёл, тлумачачы сваё ўварванне ў святыню пошукам схаванай там зброі паўстанцаў.

Працяг на стар. 7

«АГІДА СПУСТАШЭННЯ» Ё БЯЛЫНІЧАХ. ДРАМАТЫЧНЫ ПРАЦЯГ ГІСТОРЫ ЦУДАТВОРНАГА АБРАЗА МАЦІ БОЖАЙ

Заканчэнне. Пачатак на стар. 6

Раніцай, калі вернікі прыйшлі на Імшу, то ўбачылі, як праваслаўны святар правіць у касцёле Літургію.

Католікі працяглы час спрабавалі супраціўляцца гэтаму захопу, з-за чаго сітуацыя ў Бялынічах доўга заставалася напружанай. Губернатар нават пісьмова звярнуўся да Магілёўскага арцыбіскупа, каб той супакоіў сваіх вернікаў. Праз год у былы кляштар кармэлітаў у Бялынічах з Мсціслаўя быў пераведзены Мікалаеўскі мужчынскі манастыр.

Рэлігійны ўціск працягваўся да пачатку ХХ стагоддзя, і толькі пасля з'яўлення ў 1905 г. царскага ўказу «Аб умацаванні прынцыпаў верацярпімасці» настала адносная рэлігійная свабода. Шляхта і просты люд, прымусова пераведзеныя з каталіцтва ў праваслаўе, нарэшце зноў маглі без перашкодаў вызнаваць сваю веру. Тым не менш, канфіскаваныя касцёлы ім вяртаць ніхто не збіраўся, затое з'явілася магчымасць будаваць новыя. Такім чынам замест забранай бялыніцкай святыні мясцовыя католікі пабудавалі новы касцёл св. Людвіка ў

Свяцілавічах. Рэлігійнае жыццё зноў пачало развівацца. Аднак на змену царскаму пераследу прыйшоў савецкі атэістычны пераслед, яшчэ больш жорсткі і знішчальны.

Знішчэнне святыні

Савецкія ўлады зачынілі касцёл у Свяцілавічах і бялыніцкі манастыр. Велічную барочную святыню змагары з рэлігіяй ператварылі ў клуб для танцаў і агульных сходаў. Аднак у сувязі з тым, што даглядаць і абслугоўваць такі вялікі будынак было нязручна, улады перанеслі клуб у іншае месца, а з касцёла зрабілі склад. Святыню пазбавілі вежаў і купала, каб ужо больш нішто не нагадвала культавага будынку.

У такім знявечаным выглядзе касцёл «перажыў» Другую сусветную вайну, хоць навокал ішлі баі і бамбёжкі. Але ў мірныя 1960-я гады комплекс кляштара кармэлітаў быў узарваны. Так перастала існаваць адна з найпрыгажэйшых і найбольш шанаваных на нашых землях святыняў Маці Божай.

*Дк. Артур Ляшнеўскі SDB, дк. Мікола Гракаў
Паводле catholic.by*

100 ГАДОЎ ТАМУ СЛУГА БОЖЫ ЗЫГМУНТ ЛАЗІНСКІ СТАЎ БІСКУПАМ

28 ліпеня прыталі 100-я ўгодкі біскупскага пасвячэння Слугі Божага Зыгмунта Лазінскага

Зыгмунт Лазінскі нарадзіўся 5 чэрвеня 1870 г. у Бараціне непадалёк ад Навагрудка (сёння – вёска ў Карэліцкім раёне Гродзенскай вобласці). Юнацтва Зыгмунта прайшло ў Варшаве, дзе ён скончыў сярэдняю школу і прыступіў да Першай Камуніі. 23 чэрвеня 1895 г. пасля заканчэння Пецябургскай духоўнай семінары атрымаў сакрамэнт святарства. Быў прызначаны выкладчыкам на кафедру Святога Пісання і прэфектам у духоўнай семінары. У перыяд з 1900 па 1904 працаваў у якасці вікарыя ў Смаленску, у Туле і ў Рызе. У 1904 годзе быў прызначаны рэктарам касцёла на Кальварыі пад Мінскам, а ў 1905 г. – пробашчам мінскай парафіі Найсвяцейшага Імя Марыі (цяперашні Катэдральны касцёл). У 1906 г. вяртаецца ў Пецябург на кафедру Святога Пісання. Вучыцца на спецыялістычным напрамку ў сферы Святога Пісання ў Мюнхене, Інсбруку і ў Ерусаліме, а ў перыяд з 1912 па 1913 гады – у Інстытуце біблейскіх даследаванняў у Рыме.

Першая сусветная вайна заспела кс. Зыгмунта ў Расіі. Пасля падзення царскага рэжыму становішча Каталіцкага Касцёла ў Расіі палепшылася. Святы Айцец Бенедыкт XV аднаўляе Мінскую дыяцэзію, а булаі ад 2 лістапада 1917 г. прызначае яе пастырам Зыгмунта Лазінскага.

28 ліпеня 1918 г. у Варшаўскай катэдры Зыгмунт Лазінскі прымае біскупскае пасвячэнне.

Галоўным кансэкратарам быў арцыбіскуп Аляксандр Какоўскі. Ва ўрачыстасцях таксама браў удзел Апостальскі Нунцый у Польшчы арцыбіскуп Акіле Раціці, які неўзабаве стаў Папам Піем XI. 15 жніўня 1918 г. адбыўся

ўрачысты інгрэс маладога біскупа ў мінскую катэдру.

На пачатку біскупскага служэння Зыгмунта Лазінскага Мінская дыяцэзія мела толькі 9 дэканатаў, у склад якіх уваходзіла 47 парафій з 19 філіяламі. У першыя месяцы была арганізавана новая курыя і пачалі фармавацца структуры Вышэйшай духоўнай семінары ў Мінску. Не хапала касцёлаў, многія з якіх былі забраныя ў царскія часы і ператвораныя ў праваслаўныя царквы.

У 1920 г. Мінск займаюць бальшавікі. Біскуп Лазінскага арыштоўваюць і дэпартуюць у Маскву, дзе ён трапляе ў Бутырскую турму. У 1921 г. паводле дагавора ў Рызе быў вызвалены з турмы і ў ліпені прыехаў у Варшаву. Ён вельмі хацеў вярнуцца ў Мінск і пакутаваў ад таго, што гэта было немагчыма. Новым цэнтрам дыяцэзіі стаў дамініканскі кляштар у Навагрудку. Там біскуп сабраў клерыкаў з усёй дыяцэзіі і скіраваў іх у семінары ў Кельцах і Влацлаўку (Польшча).

28 кастрычніка 1925 г. папа Пій XI утварае новую дыяцэзію – Пінскую і ўключае ў яе частку Мінскай дыяцэзіі, якая ў той час трапіла ў склад Польшчы. Яе першым біскупам становіцца Зыгмунт Лазінскі. Празмерная праца і цяжкі лёс, асабліва пад уладай бальшавікоў, падарвалі яго здароў’е. На пачатку Вялікага посту 1932 г. біскуп Лазінскі захварэў. 26 сакавіка 1932 г. у Вялікую Суботу, пасля поўначы, ён апошні раз прыняў Святую Камунію, а пад раніцу атрымаў сакрамэнт намашчэння хворых. Пасля гэтага са словамі псальму «З глыбіні я клічу Цябе, Пане» на вуснах ён памёр.

Многія з тых, хто ведаў біскупа Зыгмунта Лазінскага, былі ўпэўненыя ў яго святасці. Другая сусветная вайна не дазволіла распачаць beatyfikacyjny працэс адразу пасля яго смерці. Гэта стала магчымым толькі ў 1957 г. Дакументы збіраліся ў розных гарадах: у Рыме, Варшаве і ў Пінску. Сярод 33 сведкаў – 5 біскупаў, 25 святароў, 13 законніц і 21 свецкая асоба (у тым ліку чатыры родныя браты). Аб ім сведчылі не толькі католікі, але і праваслаўныя, а таксама лекар, які рабіў яму апошняю аперацыю. У 1962 г. уся дакументацыя была скіравана ў Рым. У 1993 г. папа Ян Павел II пацвердзіў гераічнасць цнотаў біскупа Зыгмунта Лазінскага, пасля чаго ён лічыцца Слугою Божым.

*Падрыхтаваў др. Яўген Вінтоў
Паводле catholic.by*

ПАПА ФРАНЦІШАК АБ АДКАЗНЫМ СТАЎЛЕННІ ДА ЕЖЫ

Не заставацца абьякавымі да любых відаў голаду заклікаў папа Францішак 29 ліпеня ў сваіх разважаннях перад нядзельнай малітвай «Анёл Панскі»

«Сённяяшняе Евангелле (гл. Ян 6, 1–15) апісвае размнажэнне хлябоў і рыбы», – нагадаў Папа напачатку.

«Паколькі той малой колькасці грошай, што мелі Езус і апосталы, не было дастаткова, каб накарміць натоўп, вось Андрэй, адзін з дванаццаці, прывёў да Езуса хлопца, які даў у распараджэнне ўсё, што ў яго было: пяць хлябоў і дзве рыбы. <...>

Гэты хлопец смелы і адважны. Ён таксама бачыў натоўп, убачыў пяць хлябоў: калі яны спатрэбяцца – я гатовы. Гэты хлопец прымушае нас задумацца. Мужнасць. Такімі з’яўляюцца маладыя людзі: у іх ёсць мужнасць. Мы павінны дапамагчы ім развіць у сабе мужнасць. І Езус сказаў вучням загадаць людзям сесці, а затым, узяўшы хлябы і рыбу, падзякаваўшы Айцу, раздаў іх (пар. Ян 6, 11), і ўсе яны насыціліся. Усе елі столькі, колькі хацелі.

У гэтым фрагменце Евангелля літургія схіляе нас да таго, каб мы не адварочвалі позірку ад Езуса, які ў мінулую нядзелю ў Евангеллі паводле св. Марка, калі ўбачыў „мноства людзей, злітаваўся над імі“ (пар. Мк 6, 34).

Таксама і хлопец, які меў пяць хлябоў, зразу меў гэтую літасць і сказаў: „Людзі галодныя: у мяне ёсць вось гэта“. Літасць дапамагла яму ахвяраваць тое, што ён меў.

Сённяя Ян у чарговы раз рэальна паказвае нам Езуса, адчувальнага да асноўных патрэбаў людзей. Гэтая падзея адбываецца на фоне канкрэтнага факту: людзі галодныя, а Езус загадвае сваім вучням наталіць іх голад. Гэта – канкрэтны факт. Езус не абмяжоўваўся тым, каб даць натоўпу толькі гэта: Ён дае сваё слова, сваё суцяшэнне, збаўленне, а ў рэшце – сваё жыццё. Але, вядома, Ён рабіў таксама і гэта: клапаціўся пра ежу для цела.

І мы, Ягонія вучні, не можам рабіць выгляд, што нічога не адбылося. Толькі адчуваючы самыя асноўныя патрабаванні людзей, стоячы побач у іх канкрэтных экзістэнцыяльных сітуацыях, можна быць пачутым, калі кажаш пра вышэйшыя каштоўнасці.

Божая любоў да чалавецтва, якое адчувае голад хлеба, свабоды, справядлівасці, міру і перш за ўсё Божай ласкі, ніколі не знікне. Езус і сённяя па-ранейшаму наталіе голад, па-ранейшаму застаецца жывой і збаўчай прысутнасцю, і робіць гэта праз нас.

Таму Евангелле заклікае нас быць адкрытымі і дзейнічаць па прыкладу хлопца, які ведае, што мае пяць хлябоў і жаха: я даю гэта, а там убачым. Перад абліччам крыку голаду – голаду ўсіх відаў – шматлікіх братоў і сясцёр у кожным кутку свету, мы не можам заставацца абьякавымі і спакойнымі гледачамі. Пропаведзь Хрыста, якая з’яўляецца хлебам вечнага жыцця, патрабуе шчодрой салідарнай спагады бедным, слабым, апошнім, бездапаможным.

Гэтыя ўчынкі блізкасці і любові з’яўляюцца лепшай праверкай якасці нашай веры, як на асабістым, так і на супольным узроўнях.

Нарэшце, калі ўсе насыціліся, Езус сказаў вучням сабраць кавалкі, што засталіся, каб нічога не змарнавалася. Я хацеў бы прапанаваць вам паразважаць над гэтым загадам Езуса: „Збярыце кавалкі, што засталіся, каб нічога не змарнавалася“ (пар. Мк 6, 12). Я думаю пра людзей, якія галадаюць, і пра тое, што мы выкідаем шмат рэшткаў ежы. Няхай кожны з нас падумае: што адбываецца з ежай, якая застаецца пасля абеду ці вячэры? Што ў маім доме робіцца з рэшткамі ежы? Можа, іх выкідаюць? Калі ў цябе ёсць такая звычка, я дам параду: пагавары з бабуляй і дзядулем, якія жылі ў пасляваенны перыяд, і спытайся ў іх, што яны рабілі з рэшткамі ежы.

Ніколі не выкідайце ежу, якая засталася. Або выкарыстоўвайце яе зноў, або давайце іншым людзям, якія могуць яе выкарыстаць, – тым, хто ў ёй мае патрэбу. Ніколі не выкідайце ежу, якая засталася. Гэта парада, але і рахунак сумлення: што робіцца ў маім доме з рэшткамі ежы?

Будзем прасіць Панну Марыю, каб у свеце развіваліся праграмы, прысвечаныя развіццю, харчаванню, салідарнасці, а не нянавісці, узбраенню і вайне», – сказаў напрыканцы Пантыфік.

Паводле Vatican News, catholic.by

У КАСТРЫЧНІКУ Ў ВАТЫКАНЕ АДБУДЗЕЦА КАНАНІЗАЦЫЯ СЯМІ НОВЫХ СВЯТЫХ

19 ліпеня папа Францішак узначаліў Звычайны кансісторый па кананізацыйных справах, на якім было абвешчана, што кананізацыя сямі благаслаўлёных пройдзе ў Ватыкане 14 кастрычніка 2018 г.

Святымі будуць абвешчаны папа Павел VI; арцыбіскуп Сан-Сальвадора Оскар Арнульфо Рамэра-і-Гальдамес; кс. Франчэско Спінэллі, дыяцэзіяльны святар, заснавальнік законніцкага інстытута Сясцёр адаратарак Найсвяцейшага Сакрамэнту; дыяцэзіяльны святар кс. Вінчэнцо Рамана; Марыя Катарына Каспер, заснавальніца законніцкага інстытута Бедных служак Езуса Хрыста; Назарыя Ігнасія ад святой Тэрэзы ад Езуса, заснавальніца кангрэгацыі Сясцёр місіянерак Cruzadas de la Iglesia, а таксама малады рабочы Нунцыё Сульпрыцыё.

Гэты італьянскі юнак памёр у 19-гадовым узросце ад рака касцей, які быў выкліканы

нялюдскімі ўмовамі працы ў кузні, дзе яго бязлітасна эксплуатаваў ягоны дзядзька.

Нунцыё Сульпрыцыё дасягнуў святасці, з непарушнай верай зносячы страшэнныя цярпенні.

Яго вера – прыклад для сучаснай моладзі, а менавіта ёй будзе прысвечаны Сінод Біскупаў, падчас якога адбудзецца кананізацыя маладога італьянскага рабочага.

Раней Папа даручыў Кангрэгацыі па справах Кананізацыі публікацыю дэкрэтаў аб мучаніцтве і сапраўднасці цудаў, здзейсненых праз заступніцтва гэтых благаслаўлёных.

Паводле Vatican News, Catholic.by

**З радасцю паведамляем, што за апошні час
Сакрамант Хросту атрымалі:**

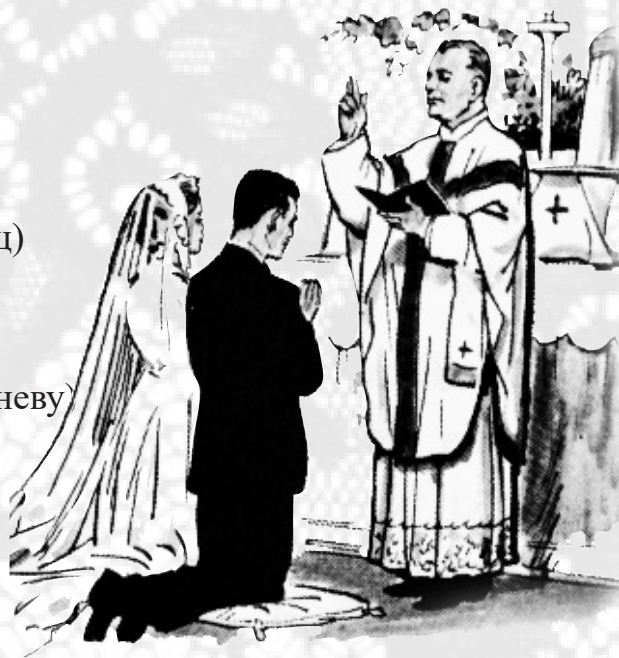
Кіра Лісай, дачка Аляксея і Алены
Дар'я Паўловіч, дачка Сяргея і Таццяны
Дамініка Новікава,
дачка Міхаіла і Дзіяны
Марына Ісаенка, дачка Ігара і Кацярыны
Максім Юшкевіч, сын Ільі і Марыі
Кіра Казлоўская, дачка Андрэя і Таццяны
Арыём Ламака, сын Паўла і Людмілы
Мікіта Ламака, сын Паўла і Людмілы
Дар'я Хрышчановіч,
дачка Віталія і Кацярыны
Вера Дудар, дачка Дзмітрыя і Алісы
Кіра Сайтаровіч,
дачка Глеба і Кацярыны
Валерыя Бравінская,
дачка Дзмітрыя і Ганны
Юлія Сітнікава,
дачка Андрэя і Маргарыты
Юрый Манчукевіч, сын Яўгенія і Юліі

ВІНШУЕМ МАЛАДЫХ

**Давяраем добраму Богу сужэнскае жыццё маладых людзей,
якія вырашылі быць заўсёды разам,
і просім для іх асаблівага Божага блашчавення**

Вадзіма Голада і Еву Франко
Барыса Звягінцава і Кацярыну Радзіён
Яўгена Назарава і Аліну Назараву (Куц)
Аляксандра Драгуна і Ганну Бугай
Сяргея Паўловіча
і Таццяну Паўловіч (Кудзіневу)
Андрэя Юрчыса і Марыну Вялічка
Паўла Агейчыка і Алену Сташковіч
Пятра Кукуця і Ірыну Лагун
Максіма Куліка і Ганну Мураўёву

6 жніўня Панядзелак	7 жніўня Аўторак	8 жніўня Серада	9 жніўня Чацвер	10 жніўня Пятніца	11 жніўня Субота	12 жніўня Нядзеля
8.00 – *	7.00 – *	7.00 – *	7.00 – †	7.00 – †	8.00 – †	8.00 – *
9.00 – *	9.00 – †PL	9.00 – †PL	9.00 – †PL	9.00 – *PL	9.00 – *PL	9.00 – *
11.00 – S	12.00 – †	12.00 – †	12.00 – †	11.00 – †	12.00 – †	11.00 – S
13.00 – *PL	15.00 – Вяч	15.00 – Вяч	15.00 – Вяч	13.00 – *	15.00 – Вяч	13.00 – *PL
15.00 – †††	17.00 – †	17.00 – †	17.00 – *	15.00 – Вяч	17.00 – †	15.00 – †††
15.00 – Вяч PL	19.00 – *	19.00 – *	19.00 – †	17.00 – †скл.	19.00 – †	15.00 – Вяч PL
17.00 – *				19.00 – *		17.00 – *
19.00 – *						19.00 – *
21.00 – *						21.00 – *

* – Святая Імша ў інтэнцыі аб здароўі, Божым
бласлаўенстве, апецы Маці Божай

† – Святая Імша ў інтэнцыі памерлых

скл – Святая Імша складковая; мл – Святая Імша для моладзі;

S – Summa – Святая Імша ў інтэнцыі парафіі

PL – Святая Імша на польскай мове

Вяч – Вячыстая Святая Імша за чыстцовыя душы

слых – Святая Імша для глуханнямых

Вячыстая Адарацыя Найсвяцейшага Сакраманту – у капліцы Маці Божай Будслаўскай

15.00 – Вячыстая Святая Імша ля алтара Божай Міласэрнасці ў інтэнцыі памерлых

16 красавіка – Урачыстасць Змёртвыхпаўстання Пана

АНОНСЫ

ХРЫСЦІЯНСКІ САЦЫЯЛЬНЫ ЦЭНТР У МІНСКУ ЗАПРАШАЕ НА ЗАНЯТКІ ПА МУЗЫЦЫ І ЗАМЕЖНЫХ МОВАХ

Займацца музыкай і вывучаць замежныя мовы дзеці і падлеткі цяпер могуць у хрысціянскім сацыяльным цэнтры «Місія добрага самараніна пад апекай св. Уршулі Ледухоўскай», які дзейнічае ў Мінску пад патранатам сясцёр уршулянак.

Музычная студыя для дзяцей і дарослых

Расклад заняткаў:

Фартэпіяна: панядзелак – пятніца 9.00–12.30; субота — увесь дзень;

Фартэпіяна: аўторак, пятніца – увесь дзень;

Флейта: аўторак, пятніца – увесь дзень;

Саксафон: серада, пятніца – пасля 12.00;

Гітара: чацвер, субота – увесь дзень;

Вакал, музычнае развіццё, нотная грамата: панядзелак, аўторак, чацвер – увесь дзень.

Падрабязная інфармацыя і запіс па тэлефоне:

+375 (29) 637 61 96 – спадарыня Алена

Курсы па вывучэнні замежных моваў

Англійская

Нямецкая

Кітайская

Арабская

Графік заняткаў будзе пададзены пазней
Падрабязная інфармацыя і запіс па тэлефоне:

+375 (29) 602 37 41 – Таццяна

Хрысціянскі сацыяльны цэнтр: г. Мінск, вул. Серафімовіча, 19 (ст. м. Пралетарская).

Паводле Catholic.by